

Táncház a Monostori úton, legényest táncol a mérai Muszka György

A visai táncházban

A kolozsvári táncházban megismerkedtünk és összebarátkoztunk a mezőségi Visa fiataljaival és elfogadtuk meghívásukat, hogy meglátogatjuk őket falujukban. S mivel nincsenek zenészek a faluban, elvállaltuk azt is, hogy muzsikálunk a tavaszi bálon.

Kezdtük a régi táncrenddel: lassú cigánytánc vagy akasztós, gyors cigánytánc, szökös és gyors csárdás.

De a régóta nem járt cigánytánc dallamára bizony a táncosok fel sem keltek a helyükről. Kérték a gyorsabbat.

Akkor többet nem is próbálkoztunk azzal a tánccal, de az elkövetkezendő csütörtökön nagyobb hangsúlyt fektettünk a régi lassú táncok tanítására a kolozsvári táncházban.

Néhány hónap múlva a visaiak újból elhívtak. A gyorsabb cigánytánccal kezdtük, folytattuk a szökőssel, és befejeztük a gyors csárdással. Meg sem álltunk: újabb táncrendbe kezdtünk. Ezúttal az akasztóssal. A táncosok nem ültek vissza a helyükre, szégyellték volna a falu előtt bevallani, hogy ezt nem tudják. Ha botorkálva is, de megpróbálták. Ebben a pillanatban felálltak az öregek – és tanítani kezdték a fiatalokat.

A visai és más mezőségi falvak ifjúsága annyira megkedvelte ezt a táncot, hogy ha véletlenül elmaradna, már ők kérik a lassú táncot.

Sajnos, nem tudjuk elvállalni minden faluban az újjáélesztés – hivatás-számba menő – nemes feladatát. De ahová nem tudunk eljutni mi, a kolozsvári és más városokban működő táncházegyüttesek tagjai, ott is élnek értelmiségiek, akik életképes kezdeményezések szerzői lehetnének. Tapasztalataink szerint a művelődési otthonok vezetői és a községi KISZ-bizottságok mindenütt megadják a segítséget azoknak, akik táncházalapításra vállalkoznak. [...]

Kostyák Alpár

egyetemi hallgató

(Falvak Dolgozó Népe, 1979/23. 4. – 1979. június 9., szombat)

II. Táncháztalálkozó

Az idén, június 9–10-én, másodszer került sor – a Megéneklünk, Románia fesztivál égisze alatt – Székelyudvarhelyen a táncházak országos szintű találkozójára.

A pár esztendővel ezelőtt elindult táncházmozgalom egyre nagyobb népszerűségnek örvend a fiatalok, s főleg a városi, városra szakadt falusi fiatalok körében. A táncház jelenti ugyanis nemcsak a hasznosat, de a kellemeset is. A táncházakba ösztögyűlők nemcsak civilizáltak, szervezeten szórakoznak, de tanulnak is egymástól: különböző vidékek táncrendjét; kihalóban lévő öreg táncokat tanulnak meg, s ezzel újra életre keltik azokat.

– E spontánul kibontakozó és hasznos mozgalom, a népi kultúra megőrzésére való vállalkozás volt az udvarhelyiek fő célja – mondotta Finta Béla, a székelyudvarhelyi Művelődési Ház igazgatója. – A megyei és municípiumi pártszervek is mellénk álltak, s így optimális körülmények között sikerült másodsorra is megrendeznünk a táncháztalálkozót...

Az udvarhelyi fesztiválnak kettős a célja: különböző vidékek táncosainak, szólistáinak az „összehozása”, a közös dalolás, táncolás, egymás művészetének a megismertetése, megtanulása. Az idei találkozóra Bacău, Fehér, Kolozs, Kovászna, Maros és a vendéglátó Hargita megye küldte el képviselőit.

Két napig mintha ünnepelt volna a Nagyküküllő-menti városka. Színes népviseletbe öltözött fiatalok, öregek népesítették be az utcákat, léptek színpadra, esténként pedig ropták, az udvarhelyiekkal közösen, a táncot, fújták a szebbnél szebb népdalokat. Aki ott volt, részt vett ezeken a közös dalolásokon-táncolásokon, nemcsak jól szórakozott, de maradandó élménnyel is távozott Székelyudvarhelyről.

A táncháztalálkozó másik kiemelkedő mozzanata (mozzanata) a tudományos ülésszakok – szombaton délután és vasárnap délelőtt –, amelyeken neves folklóristáink, táncszakembereink is részt vettek. Értékes dolgozatok hangzottak el, s a továbblépés, a hogyan tovább? kérdését is megvitatták. Ott voltak a találkozón Faragó József,